

Тема номера: Адвент – час чекання

РЕДАКЦІЯ VERBUM

12 ГРУДНЯ 2018

Шановні читачі! У цьому випуску журналу «Verbum» пропонуємо тему передріздвяного чекання. З одного боку, ми намагаємося поглянути на саме явище очікування, а з іншого, звертаємося до літургійного періоду Адвенту.

Фото: Simon Moog

Богдана Матіяш розмірковує про стан сучасної людини, яка дедалі рідше готова чекати, і показує, що стан чекання може стати для нас важливим етапом розвитку: «Поки маємо на що чекати, відчуваємо рух у житті, знаємо, чим воно наповнене. Ми не можемо прискорити жодну з важливих життєвих подій, та це й не потрібно. Але можемо пізнати сенс чекання, навчитися сприймати його спокійно – як спокійно сприймаємо настання ночі чи початок нового дня».

Про феномен чекання пише також Юлія Карпицька в рецензії на фільм «Прибуття». Виявляється, що науково-фантастичні твори теж можуть нам щось пояснити про життя перших християн – звісно, якщо сприймати їх не дослівно, а як притчу про життя. Фільм Дені Вільньова пропонує погляд, який виявляється дуже близький до того, про що апостол Павло пише у Другому посланні до солунян: нехай ми й знаємо, як усе скінчиться, потрібно «жити далі, працювати, любити і, знаючи фінал, не намагатися ані наблизити, ані уникнути його».

Три наступні тексти присвячені Адвентові. Французький теолог Проспер Геранже пише про таємницю Адвенту. І хоча самому текстові вже понад 100 років, ми певні, що він здатен показати бодай проблиск краси літургії, яка панувала в Церкві до II Ватиканського собору. Сьогодні ми сприймаємо Адвент як пору радісного чекання, тимчасом Геранже пише про Церкву, яка в адвентовий період «у сльозах із нетерпінням очікує Христа-Відкупителя».

Про адвентову музику ми поговорили з отцем Ігорем Гнюсом ОР. Він, як і Геранже, наголошує, що «співи на Адвент, хоч і наповнені смутком, мають давати надію – не те, що можна описати словами “якось там буде”, а надію як теологічну чесноту. Надія виявляє наше розуміння того, що цей світ колись закінчиться, що ми колись помremo, але також показує, що ми чекаємо Другого Пришестя Христа, яке Він Сам нам обіцяв».

Насамкінець пропонуємо текст Олега Коцарева і Юлії Стахівської про українські передріздвяні традиції. Християнство втілюється в конкретну культуру й переймає її особливості, у такий спосіб роблячи євангелізаційні цінності доступнішими для люду. Тому не дивно, що й передріздвяні християнські свята поєдналися «з прадавніми локальними традиціями, утворюючи колоритну, хоч і часто суперечливу суміш звичаїв». Багато з цих традицій, пишуть автори, лишилося тільки в етнографічних розвідках, однак деякі відроджуються – і це річ цікава та, треба визнати, радісна.